

ת"פ 31611/06/15 - מדינת ישראל נגד ח מ ל

ת"פ 31611-06-15
25 נובמבר 2015

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ח מ ל

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - שחר גו'רנו

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - אוחנה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, בכך שב- 12.6.15 בשעה 20:00, לערך, על רקע ויכוח בינו לבין אשתו מ, ניסה לתקוף אותה בכך שהשליך לעברה שלט של מכשיר טלוויזיה שלא פגע בה, אך הסוללה פגעה בבנם הקטין, השלט התפרק. כמו כן, ניסה לתקוף אותה שהשליך לעברה רכב צעצוע בימבה, אך היא זזה ממקומה והצעצוע לא פגע בה ונשבר. בהמשך, איים עליה באומרו, "את גמרת את החיים שלך איתי". כשהיא עזבה את הדירה עם הילדים פנתה לדירת שכנה והזעיקה שוטרים.

כמו כן, הורשע באירוע קודם שאירע ב- 13.5.15 בשעת בוקר מוקדמת. המתלוננת העירה אותו ובתגובה הדף אותה שלא כדין בפנים וכתוצאה נגרמו לה חבלות של ממש בדמות חתכים בשפה התחתונה שנתפרו בתפרים פנימים וחיצונים בבית חולים וכן שפשוף בשפה העליונה. כמו כן, הורשע בכך שבמועד לא ידוע ניסה לתקוף אותה בכך שהשליך לעבר כד חרס שמשקלו כ- 4 קילו, אך לא פגע בה - שתי עבירות של היזק לרכוש בזדון, עבירה של איום, עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ועבירה של ניסיון תקיפה סתם של בת זוג.

על פי ההסדר נדחה לקבלת תסקיר וסוכם כי אם התסקיר יטיב עמו על פי פרמטרים שהוצגו, כולל שילובו בטיפול ואי

פתיחת תיקים חדשים, תסתפק התביעה בעתירה למאסר על תנאי, של"צ וצו מבחן, בעוד הסניגור מצידו טוען להימנע מהרשעה.

נתקבל תסקיר, ממנו עולה שהנאשם בן 34, נשוי, אב לשניים, בני שנה וחצי - 3.5. התקיים בעבר מעסק עצמאי בתחום הבנין שניהל שנתיים. הוא השלים לימודים בתחום הנדסאות בניין ואדריכלות. אביו עסק בתחום

סמוך לגיל 17 הנאשם נפגע בתאונת דרכים קשה, עת רכב על אופנוע. בעקבות זאת לא גויס, אך בחר להתנדב ושירת שנה בחיל הרפואה. לדבריו, כתוצאה מהפגיעה הוא מוגבל בזיכרון לטווח הקצר וסובל ממגבלה ברגל ומוכר כנכה כ- 78 אחוז מ"ל.

בעקבות ההליך הנוכחי ערך חשבון נפש נוקב וגילה מודעות להשלכות התנהגותו על מצבו הכלכלי. כתוצאה החליט להתחיל בהליך של פשיטת רגל והוא עסוק בצמצום הנזקים ומתרכז בהשלמת פרויקטים שלקח על עצמו בעבר.

השניים נישאו זה לזו בשנת 2010. כפי הנראה בשנתיים האחרונות שהחל לעבוד באופן עצמאי השקיע שעות רבות בעבודה, שגרמה ללחץ וקונפליקטים ביניהם.

מדובר במי שנוטה להתפרץ כלפי אחרים ולהשליך חפצים. הוא פירש זאת כביטוי ללחץ בעבודה.

בעבר פנו לטיפול זוגי פרטי ובאותה תקופה גילו יכולת טובה לתקשר. לטענתו, נוטה לדחוס רגשות עד שלא מצליח להתאפק ומתפרץ לאחר מכן חש תחושה וחרטה וכועס על עצמו על אי הצלחה לווסת דחפים. לדבריו, במועד של האירוע האחרון היה עייף, התקשה לתפקד על פי ציפיות אשתו, לא עמד בלחץ, ונהג באלימות. גם לדברי המתלוננת, ההיעדרות הממושכת מהבית לצורכי עבודה גרמה לה קושי להתמודד בכוחות עצמה. כתוצאה גילתה חוסר סבלנות וסובלנות. לדבריה, גם נישואיה הראשונים הסתיימו כשבן זוגה הקודם פשט רגל ונתגלו חילוקי דעות מעבודתו. היא חששה מחוויות העבר. כשמתחילה התנגדה מהחלטתו להפוך לעצמאי. לדבריה, בדרך כלל נוהג בה בכבוד, אינו מתפרץ, וכשעושה כן זה בתדירות נמוכה. במקרה זה התלוננה נגדו כדי להציב לו גבולות. והיא עצמה פנתה לטיפול למניעת אלימות במשפחה. ניכר כי המשבר עודד את שניהם לערוך חשבון נפש משמעותי ומעוניינים לעשות ככל שניתן כדי לשקם את מערכת היחסים והאמון.

הם התרשמו שיש לנאשם יכולת טובה להתבוננות פנימית, שמגלה כיום ניצני תובנה בדבר הבעייתיות הקיימת בהתנהגותו. הוא בעל יכולת לגלות אמפטיה ורגישות כלפי האחר וכן להגמיש עמדות ולזהות סימנים מקדימים להתפרצויות כעס. הוא בעל יכולת לשלוט באלימות מילולית, אולם עדיין מתקשה להתמודד עם מצבי דחק ולחץ. הוא מצפה להבנה וסובלנות מצד האחר.

במהלך הקשר עם שירות המבחן פועל נמרצות לקדם את הליך פשיטת הרגל.

בנסיבות אלה, שירות המבחן ממליצים על צו מבחן להמשך הליך הטיפול, צו של"צ בהיקף של 140 שעות. הם התלבטו בשאלת אי ההרשעה: עברו נקי, הוא מבין את חומרת ההתנהגות ולוקח אחריות עליה. מאידך גיסא, מדובר בהתנהגות שנשנתה בפרק זמן קצר. אולם, נוכח התגייסותו להליך טיפולי הם סבורים כי ראוי להימנע מהרשעה כדי לעודד מוטיבציה להמשך הליך טיפולי ושינוי.

אף שלא גובשה תוכנית השמה לעבודות השל"צ הנאשם כבר הופנה לאורט אדיבי באשקלון לפעילות חברתית במקום והוא נתן הסכמתו לכך.

אף שהתובעת נמנעת מלעתור לעונש מאסר ברוח הסדר הטיעון, היא מתנגדת נמרצות לאפשרות של ביטול ההרשעה ומפנה לפסיקה של בתי משפט השונים, כולל ערעור פלילי

15-05-1803 בענין פנחס דדון, שם בית משפט ביטל הרשעה והסתפק בצו מבחן וצו של"צ על פי המלצת שירות המבחן. הערעור התקבל. אולם, היה מדובר באלימות שנמשכה במהלך תקופה ארוכה והאלימות הופנתה לא רק כלפי אשתו, אלא גם כלפי בנם המשותף שדחף אותו, סטר לו. באחד האירועים אף הפיל אותו ארצה ואחז בצווארו בחוזקה. באותו עניין בית משפט סבר כי לאור ההליך הטיפולי יש מקום להפחית מהמתחם העונשי ולהימנע מהרשעה לחלוטין וזאת חרף חומרת המעשים ולאחר שבני הזוג התגרשו והבן הנפגע בגר ובשל משך הזמן הרב שעבר. בית משפט מחוזי באר שבע סבר כי בנסיבות שתוארו לא היה להצדיק הימנעות מהרשעה, שכן יש לשקול הן השאלה אם הרשעה פוגעת בשיקום הנאשם והן אם סוג העבירה מאפשר וויתור על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. בית משפט מצא כי באותו מקרה אין הצדקה לכך והערעור כאמור התקבל.

התביעה מפנה לרע"פ 7720/12, פלוני נ' מדינת ישראל, באותו ענין המבקש הורשע במסגרת הסדר בתקיפת בת משפחה וגרימת חבלה, אי ומים, תקיפת קטין וגרימת חבלה. הוא תפס בפני בת זוגו, אחז בחוזקה בצווארה ובסנט, משך בשיערה והפילה. כעבור חודש היכה אחד מהילדים בפניו ובראשו ובמקרה אחר שני הילדים שיחקו ולא חדלו למרות בקשתו, נטל חגורה והיכה בהם וכן היכה בחוזקה בגב בנו ששיחק בבלם היד. אירועים חמורים, בעיקר כלפי קטיני, שאינם דומים למקרה שבפני. למרות זאת בית משפט ביטל הרשעה והסתפק בצו מבחן. בית משפט מחוזי קיבל ערעור עליו ולכן הוגשה בקשה לבית משפט עליון, שלא נתן רשות ערעור, למרות עברו הנורמטיבי של הנאשם, היותו מחנך ומנהל בית משפט ומי שמילא תפקידים בצה"ל והקים בהתנדבות מרכז יום לנוער בסיכון. הם ציינו כי בפסק הדין של בית משפט מחוזי יש לאזן באופן נאות בין השיקולים השונים, בעיקר נוכח האלימות הקשה שאירעה במספר הזדמנויות, היה מקום להרשיעו לצורך הרתעת הרבים.

בנסיבות אלה, גובר האינטרס הציבורי בדבר הצורך בהשמעת אמירה ברורה המוקיעה מעשים אלה, וזאת דווקא בשל העובדה שמכהן בתפקידים ציבוריים.

הסניגור מנגד מפנה להחלטה של מותב זה וכן של בתי משפט נוספים, בהם נמנעו מהרשעה משיקולי שיקום.

במקרה שבפני בני הזוג מתכוונים להמשיך לגור יחדיו והמתלוננת הגיעה לבית המשפט וביקשה לבטל את הרשעת הנאשם כדי לא לפגוע בה ובילדיהם המשותפים. ציינתי לא אחת, כי בבוא בית משפט לגזור הדין בעבירות אלימות במשפחה, בעיקר שבכוונתם להמשיך לחיות יחדיו, שיקולי ענישה הם שוקלים מאשר במקרי אלימות אחרים. תוצאה קשה תביא לפגיעה דווקא בקורבנות, יהיה בה יחס פטרנליסטי ולא יעודד נשים להתלונן כנגד בעלים מכים ולכן, על בית המשפט להלך בין הטיפות על מנת להגיע לאיזון הנכון והראוי.

במקרה שבפני, לאור העובדה שמדובר בהנדסאי בנין יתקשה הנאשם למצוא עבודה כשכיר ובכך יהיה לפגוע פגיעה קשה במשפחתו של הנאשם

אין ספק כי: **"עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להאבק בה"** (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט ג'ובראן)

באשר למתחם העונשי הראוי לתוקף בת זוגו ומאיים עליה :

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

בברע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נגד מדינת ישראל, כב' השופט ג'ובראן, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואיים כי יפגע בה. בגין זאת הורשע לאחר שמיעת הראיות וצירף שני אישומים נוספים של תקיפת בת זוגו. הוטל עליו מאסר בפועל של שנה, מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירת אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪. ערעור לבימ"ש מחוזי נדחה, וצוין שנשקלו שיקולים ראויים, וכי אף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. בנסיבות אלה בימ"ע לא נתן רשות ערעור וצוין כי לא מצא סטיה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירת אלימות הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, בעיקר מי שנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו, הינו ללא ספק מאסר. ניתן להימנע ממאסר, ולעיתים אף מהרשעה, רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

כאמור, בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, כולל חבלה חמורה, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

באשר לאפשרות להימנע מהרשעה:

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום". [בר"ע 432/85, **רומנו נ' מד"י**, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט **"להטביע חותם פליליות"** על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט **בהלכת כתב** (ע"פ 2083/96 הנ"ל), **קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:**

(א) **האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;**

(ב) **מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;**

(ג) **מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;**

(ד) **מידת הפגיעה של העבירה באחרים;**

(ה) **הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;**

(ו) **האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?**

(ז) **יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;**

(ח) **משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;**

(ט) **השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.** " (שם, בעמ' 334).

במקרה שבפני מתמלאים התנאים שבהלכת כתב הנ"ל, למעט חומרת העבירה ונסיבותיה, אך מצאתי כי בניגוד לפסקי הדין הוגשו, מדובר אכן במספר מקרים, אך באירוע אחד נקודתי הנבע ממצוקה ומשבר שנקלע אליו באותו מועד. לא מדובר באדם שלפני כן נהג באלימות, בעיקר בני הזוג עצמם פנו לקבל טפול זוגי.

אין ספק כי אם יורשע במקרה זה, יהיה בכך לפגוע במוטיבציה שלו בהמשך הטיפול, זאת בנוסף לפגיעה שתפגע המשפחה, אשתו וילדיו.

לאור האמור, מצאתי לבטל הכרעת הדין המרשיעה.

ניתנה והודעה היום י"ג כסלו תשע"ו, 25/11/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

גמר דין

לאור האמור, אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הודה במשך שנה מהיום. אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.
2. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום. לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן. מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיע ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.
3. אני מטילה על הנאשם לבצע 140 שעות שירות לתועלת הציבור במתנ"ס אדיב, אשקלון, בהיקף שלא יפחת מ- 4 ש"ש בפיקוח שירות המבחן. במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, להרשיע ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום י"ג כסלו תשע"ו,
25/11/2015 במעמד הנוכחים.
רובין לביא , שופטת בכירה**